Najdi dva a přidej třetí.
Že ti to nic neříká?
Tak si posaď do pracovny
všemocného staříka.
„Mámo, nic!“ a jen se šklebil,
„Laň, co byla na stáži.
Věř mi, prosím, já s ní nebyl,
pod stolem mi překáží!“

Se soumrakem vše se změní,
Abel lační po krvi.
Jak jinak, když Kain tu není,
vše je jednou poprvý.
Já, co bych chtěl býti vlkem,
chovám se jak puberťák.
Někdo chodí s holým krkem,
jiný sáhne pro vaťák.

Věci divné zdají se mi,
teď, když bije jedenáct.
Jo, na tanci nezáleží,
když tu není jeden z nás.
Kamarádi, ti si nelžou,
jinan, cypřiš, co je víc?
Hlavou dolů klidně zvednou
pár hozených rukavic.

Jen se šneky místo vlasů
blíž ke světlu, ke hvězdám,
hledá vše a hlavně spásu,
princeznou je? Nevím sám.
Noha neví, kam dál zajít
a ač je to k nevíře,
sama neví, koho má mít,
pilota či rytíře?

Děs démona žárlivosti
cloumá se mnou sem a tam.
Je to mrcha, je mi k zlosti!
Uškrtit ji možná mám.
Na ničem se neshodneme,
já go, ona člověče.
Pochop, my si nesedneme,
stejně s jiným uteče.

U partičky bridge tápe
sama se svým deníkem,
svoje kila navíc chápe,
ač shodit je je jejím snem.
„Jen tak strávit s někým léta,
kdo nepije víc než já!“
Zajíček a cigareta,
rozmar, který neskrývá.

Zlatá muška mi teď káže,
hůlkou abych zamával,
her mi ona nezakáže,
nikdy jsem se necamral.
Je chytrá, mně vlasy svítí,
civí k torzu našich dní,
čtvrtka chybí do desíti,
snad je to vlak poslední.

Chladné noci, všechno zmrzlo,
jsem smutná, tak nech mě být.
Jednou možná zvednu žezlo,
až ze srdce zmizí sníh.
Trhan s princem rvou si záda,
sněhuláka postavím.
Sakryš! Tofu nemám ráda,
se sestrou se zachráním.

Hele na ni, je jak růže,
ač má opar i strie.
Tisíc lodí, v patách muže!
Utekla mu, fúrie!
Jak dopadne tenhle virvál?
Obléhání? Velká řež?
Když už nevíš, jak bys vyhrál,
zkus to, co tu nenajdeš.

Je nás devět, malý, velký,
odcházíme z rokle ven,
někdo s meči, jiný s léky:
Orofar a Mirzaten.
Kdo k nám patří, těžko říci.
Ronald? Ikar? Wenceslas?
Občas je to na palici,
být osudu napospas.